

Zeme, kur ceļmalās apelsīni aug

Tieši šīs neparastas ainavas ar ceļmalas kokiem, kuru zaros šūpojas apelsīni, Latvijas bērniem Itālijā likušās visjaukākās. Bet labāk dosim vārdu pašiem brauciena dalībniekiem — ansamblim «Ceiruleits» un tā vadītājai Annai Kārklei, kuri nu jau ir veiksmīgi atgriezušies no Itālijas un pie Ziemassvētku un Jaungada eglītēm tuviniekiem stāstījuši brauciena piedzīvojumus.

ANNA KĀRKLE:

— Aizvadītais gads mūsu ansamblim bija ļoti skaists un bagāts. Esam muzicējuši visur tur, kur esam bijuši lūgti un gaidīti, nekad nevienam neesam atteikuši. Laikam arī tādēļ mums neviens nestājās ceļā, un mēs varējām aizbraukt uz Itāliju, kur notika starptautiskais bērnu mūzikas festivāls.

Ielūgumu uz festivālu republikas kultūras ministrija saņēma jau jūlijā. Tomēr tikai oktobrī tika izlemts galīgi, ka braucējs būs «Ceiruleits». Izvēli noteica prasība, ka festivāla dalībnieku vecumam jābūt no četriem līdz divpadsmit gadiem. Sakās nopietna gatavošanās. Iestudējām vairākas jaunas dejas un dziesmas. Visu praktisko pusi — dokumentu kārtošanu un vīzu atvēršanu veica pulciņu darba organizatore V. Poikāne.

Lai nokļūtu Itālijā, bija nepieciešami 2,6 tūkstoši dolāru. Meklējām sponsorus gan Rīgas, gan rajona firmās un uzņēmumos. Daudz pateicības esam parādā tiem cilvēkiem, kuri centās un palīdzēja darīt visu, lai «Ceiruleits» varētu nokļūt festivālā. Paldies Solovjova, Sedvalda, Šilova, Skreivera, Jakovie/a kungiem un viņu vadītajiem uzņēmumiem, rajona valdei. Labi, ka ir tādi cilvēki, kā Teilāna un Serkova kungi, kuri, mūs nepazīstot, sedza visu iztrūkstošo naudu. Daļa naudas mums vēl ir jāatgriež atpakaļ. Ceram, ka palīdzēs Stepanova un Jurāna vadītās firmas, kuri bērniem būtu labprāt palīdzējuši jau pirms braukšanas, ja vien viņu rēķinos tobrīd bankā būtu ienākusi nauda. Savu palīdzību neatteica arī servisa vadītājs V. Vaivods, bet transporta trūkuma dēļ pie viņiem nevarējām pēdējā brīdī nokļūt.

10. decembrī mēs bijām jau Kaļiņingradā, kur mūs sagaidīja poļu firmas «Grajan» autobuss. Robežu šķērsošana nekādas grūtības nesagādāja, bērniem milzīgajā tūristu rindā nelika gaidīt. Pēcpusdienā ieradāmies Olšteinas pilsētā, kur mūs sagaidīja minētās firmas direktors. Kempingā pārnakšņojām un rītā ar šīs firmas autobusu turpinājām ceļojumu. Tas tik tiešām bija firmas autobuss ar virtuvi, labierīcībām un videoiekārtu! Kopā ar mums brauca arī poļu ansamblis «Radošč». Cik garšīgi mūs ēdināja! Katram izsniedza maisiņu ar smaržīgiem banāniem, sulīgiem āboliem, konfektēm, sulām un saldu krējumu ar augļu piedevām. Pēc vēlēšanās — tēja, kafija, kakao vai buljons...

Brauciens turpinājās cauri Polijai, Čehoslovākijai, Austrijai. Latvijā sakarā, ar neziņu par to, vai braukšana vispār notiks, bijām nokavējuši vienu dienu, tāpēc paredzētā nakšņošana un plānotie koncerti Austrijā nenotika. Žēl. Austrija ir brīnišķīga zeme. Bijām sajūsmā par sakoptību, skaisto dabu, īpaši kalniem, jo lielākā daļa tos redzēja pirmo reizi.

Iebraucot Itālijā, radās iespaids, ka esam nokļuvuši kādā no dienvīdņu republikām. Gar ceļa malām varēja redzēt milzīgas vīnogu un citrusaugu

plantācijas. Vietām kokos vēl bija nenovākti apelsīni, hurmas. Bet vispār skaitījās vēls rudens, kad raža jau ir novākta.

12. decembrī sasniedzām Tolentino pilsētu — galamērķi, kur arī notika šis festivāls. Mūs viesmīlīgi sagaidīja poļu - itāļu biedrības priekšsēdētājs Džovanni Kafmans ar patīkamu pārsteigumu — avīzi «Camerino Tolentino», kurā bija ievietota mūsu ansambļa fotogrāfija un neliels apraksts.

Pusdienās nobaudījām arī itāļu virtuvē gatavoto. Domas dalījās — cits apēda pa vairākām porcijām, cits neēda neko, izņemot tikai mandarīnus, apelsīnus, ābolus un bumbierus. Pieaugušajiem katrā ēdienreizē pasniedza vīnu. Ne velti Itālija ir vienā no pirmajām vietām vīna ražošanā pasaulē! Vakarā notika festivāla atklāšanas koncerts. Bija ieradušas arī divas grupas no Polijas, kā arī no Slovēnijas, Čehoslovākijas. Dziedāja arī itāļu bērni. Pārsteidza krāšņais skatuves noformējums. Tik daudz ziedu kā pasakā! Atklāšanas koncertā visi viesi uzstājās ar nelielu programmu, jo laiks bija stipri ierobežots. Visiem kolektīviem izsniedza piemiņas zīmes no festivāla un katram dalībniekam somiņas. Uzņēma mūs ļoti labi. Itāliešos izbrīnu radīja mūsu tautastērpi. Apbrīnoja mūsu meiteņu blūzītes un mūzikas instrumentus. Ne viens vien teica, ka mēs esot eksotiski. Ar īpašu sajūsmu uzņēma itāliešu tautasdziesmu «Meitene no Sorento» un sicīliešu dziesmu «Ak, tu priecīgā!». Žēl, ka grūtības sagādāja sazināšanās, jo lielākā daļa runāja tikai itāliski. Dzīvojām San-Severino pilsētiņā kādā klosterī. Mūķenes katru rītu mūs aicināja pie saklāta brokastu galda. Bērni sadraudzējās ar kādas baznīcas priesteri. Patīkami bija raudzīties viņa un bērnu rotaļās. Pastaigām pa pilsētu praktiski neatlika laika, bet novērojām, ka ielās cilvēku ir ļoti maz, arī veikalos viņus neredz. Mūs pārsteidza pārdevēju, viņas sveicināja katru ienācēju veikalā.

13. decembris bija festivāla noslēguma diena. Mūsu ansamblim, pasniedza Itālijas prezidenta sudraba medaļu «Augstiem goda viesiem». Cik patīkami bija dzirdēt, ka pieminēja mūsu Daugaviņu, sveica ar neatkarības atgūšanu, jo tik daudzi domāja, ka mēs dzīvojam Krievijas sastāvā.

Paspējām pabūt un redzēt Loreti pilsētu un tās skaisto Baziliku. Visiem izdalīja svētbildītes. Festivālā bērni atrada daudzus vēstuļu draugus. Braucot prom, poļu - itāļu biedrības priekšsēdētājs mums katram pasniedza kādu Ziemassvētku dāvaniņu.

Mājupceļā apskatījām arī neaizmirstamo Venēciju. Bet naudas nebija un ar gondolām pavizināties nevarējām...

Vispār ceļš uz mājām likās krietni īsāks. Cik labi garšoja Kristīnes un Edgara vecmamma ceptā rudzu maize, jo Itālijā bija jāsamierinās tikai ar baltmaizi. Pēc mājām sākām ilgoties tikai Kaļiņingradā. Bet cik priecīgi pārsteigti bijām, iebraucot Daugavpilī, kad uz perona bērni ieraudzīja savas māmiņas. Šoreiz par transportu bija parūpējies Līvānu kultūras nama direktors A.Sopulis.

Iespaidu ir tiešām daudz. Mums likās, ka skaistāki festivāli ir tepat pie mums Latvijā, jo latviešiem ir tieksme pēc vienotības, kopības, bet tālajā Itālijā tās pietrūka. Labi, ka ar mūsu kolektīvu bija kopā tādi jauki cilvēki kā mūsu pulciņu darba organizatore V. Poikāne. Savos uzdevumu augstumos vienmēr bija feldšeris V. Viļums, kurš atbildēja par mūsu un poļu bērnu veselību. Kultūras ministrijas darbiniece L. Ose mums bija kā tulks un palīgs saimnieciskajos jautājumos. Jāizsaka pateicība arī Latgales televīzijai. Visiem interesentiem bija izdevība noskatīties operatora M. Justa uzņemto videolentu. Preiļu mērs J. Brics mums bija poļu valodas tulks. Vīrieši bija arī galvenie tērpu čemodānu nēsātāji... Annas Kārkles stāstījums ir par šī

brīnišķīgā ceļojuma, ko «Ceiruleits» neapšaubāmi bija nopelnījis, gaišo pusi. Bet tam ir vēl arī otrā puse. Un par to stāstīja Valentīna Poikāne. Par ilgiem un veltīgiem sponsoru meklējumiem. Par to, ka neziņas dēļ nevarēja laikus sākt kārtot dokumentus, par to, kā pēdējās dienās, kad galvenie sponsori jau bija atrasti Preiļos, viņas laiks pagāja faktiski uz riteņiem, sliedēm un tālsarunās. Bijis pat tā, ka izbraukusi no Rīgas ar vilcienu, viņa nav varējusi izkāpt Līvānu stacijā, pa vagona durvīm paņēmusi uz perona stāvošās Annas pasniegto sviestmaīžu sainīti un turpinājusi braucienu līdz Daugavpilij, kur pārsēdusies Sanktpēterburgas vilcienā. Šajā pilsētā ir Itālijas vēstniecība. Bet reliģisku svētku dēļ tā bijusi slēgta un pie visām vīzu kārtošanas raizēm vēl bijis jādomā, kur Pēterburgā nakšņot un kā ar visu tikt galā... Mazo dziedātāju ģimenēs arī, protams, līdz pēdējam brīdim valdīja neziņa, vai ceļasomas ir kārtojamas.

Nervi, enerģija, uzņēmība, daudzu labu ļaužu palīdzība un pats Dievs, ka saka Valentīna Poikāne, palīdzēja veiksmīgi tikt galā. Šodien par to visu varētu absolūti nerunāt, jo parasti pēc veiksmīga ceļojuma neviens vairs neatceras par čemodāna kārtošanas grūtībām. Diemžēl šoreiz tā nav. Gluži satriekta, brīžiem ar asarām acīs V. Poikāne atkal stundu pa stundai atstāta sagatavošanās priekšdarbu dienas, rāda paskaidrojumu uz vairākām lapām, kurās arī tas viss ir aprakstīts un kas adresēts rajona valdei, kā arī skolu valdei. Jo drīz pēc atgriešanās no Itālijas, pašā Ziemassvētku priekšvakarā, 24. decembrī, kad visi kristīgi ļaudis domā par piedošanu, labvēlību, cenšas izlīdzināt visus negadījumus un pārpratumus, apsveikt savus tuvākos, vai arī savus padotos, Valentīna Poikāne saņēma oficiālu rājienu no rajona skolēnu jaunrades centra direktores T. Kolosovas. Līvānu jaunrades namiņš, kurā arī «pierakstīts» «Ceiruleits», ir šī centra pakļautībā. Līdz šim. Jo pēdējie notikumi ir izšķiroši pamudinājuši līvāniešus prasīt rajona valdi un citas attiecīgas organizācijas izskatīt jautājumu par šī jaunrades nama pāriešanu Līvānu pilsētas vai kā cita pakļautībā, lai nodalītos no šādas aizbildniecības. Bet rājiens galvenokārt ir motivēts ar darba disciplīnas pārkāpumiem, par tādiem atzīstot V. Poikānes Sanktpēterburgā pavadīto laiku. Kā arī par instrukcijas pārkāpšanu, izvedot bērnus ārpus republikas.

— *Varbūt šis brauciens paņēma jums tik daudz enerģijas, ka novārtā uz Ziemassvētkiem palika viss jaunrades nama darbs?* — *pajautāju V. Poikānei.*

— Uz Ziemassvētkiem notika pulciņu darbu izstāde, kur bija redzami vienreizēji Natālijas Vuškārnieces, Birutas Lāčkājas, Albīnes Malahovskas audzēkņu darbi. Es un bērnu vecāki esam arī ļoti pateicīgi Skaidrītei Būlmeistarei par to darbu, ko viņa veic, vadot ansambli «Cālis» un mācot koklētājus. Kā arī jāpateicas tautas deju pulciņa vadītājai Irēnai Viļčinskai un etnogrāfiskā ansambļa vadītājai Annai Kārklei. Ar viņu palīdzību tika sagatavots brīnišķīgs koncerts «Balts sniedziņš snieg uz skujiņām». Jaunrades namiņš sagatavoja arī eglīti Līvānu bērniem invalīdiem.

Gribu aizmirst visu jauno un skolēnu jaunrades centra Līvānu nodaļas bērniem, viņu vecākiem un darbiniekiem novēlēt enerģiju, radošu pieeju darbam un satiecību 1993. gadā!